

Arrest

nr. 242 997 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 oktober 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 oktober 2018.

1.2. Op 11 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 mei 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U, A. (...) S. (...) Z.(...) , verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent geboren in Kabul op (...)1971. U ging 8 jaar naar school in Kabul. Toen u zo'n 15 of 17 jaar oud was, vertrok uw familie naar Pakistan omwille van de oorlogssituatie in Afghanistan. Jullie vestigden zich in Peshawar. U trouwde met uw eerste vrouw, F.(...), en kreeg vijf kinderen met haar. U had een eigen zaak in Kabul waar u auto-onderdelen verkocht die u uit Dubai en India haalde. Om de week of om de tien dagen ging u vanuit Pakistan over en weer naar Kabul voor uw werk. U heeft geen contact meer met uw eerste gezin.

In 2010 huwde u in het geheim met uw tweede vrouw, S.(...). Ze was een weduwe die met uw nichtje in Pakistan op school zat. U hielp hun familie financieel en leerde haar in 2007 kennen. Zo werd u door haar op de hoogte gebracht van haar problemen. Haar schoonbroers wilden namelijk dat ze met één van hen zou trouwen, nadat haar man, hun broer dus, gestorven was. S.(...) wilde dit echter niet. Het waren namelijk criminelen die drugs verhandelden en die haar niet toestonden buitenshuis te werken. U wilde haar bijgevolg helpen en vroeg haar met u te trouwen. Daarna zou u haar in veiligheid brengen, weg van haar schoonbroers. Zo trouwden jullie in 2010 in het geheim in Kabul. S.(...) werkte toen in Jalalabad, jullie zagen elkaar telkens in het geheim. Enkele maanden daarna regelde u jullie vertrek richting Europa. Na een nacht in een hotel verbleven te hebben in Hayatabad, Peshawar reisden jullie via Iran en Turkije naar Griekenland. Hier verbleven jullie zo'n 14 maanden. Jullie dienden er geen verzoek om internationale bescherming in omdat jullie wilden doorreizen, dat lukte echter niet. In februari 2012 werd jullie zoon A(...) geboren in Griekenland. U had nog veel geld te goed van andere mensen, die u echter niet betaalden. Er ontstonden veel discussies tussen u en S.(...) en het ging niet goed in jullie relatie. Twee keer belde ze de politie. U werd dan voor een paar dagen opgepakt en daarna terug vrijgelaten. Volgens u waren er aan beide kanten klappen gevallen maar niemand raakte gewond. Toen de politie u voor een derde maal tegenhield, werd u opgepakt omdat u niet in het bezit was van een geldige verblijfstitel. U werd daarop gedeporteerd naar Afghanistan op 27 september 2012. Op 3 december 2012 diende S.(...) in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 april 2014 kreeg ze de vluchtelingenstatus toegekend.

Aangekomen in Afghanistan ging u onmiddellijk terug naar Pakistan, daar uw eerste vrouw en kinderen daar verbleven. Kort hierna werd echter de scheiding van F.(...) voltooid en verhuisde uw vrouw naar haar oom langs moederszijde in Kunar. Zo'n drie of vier keer ging u van Pakistan naar Kabul en Jalalabad. Op een keer was u in Jalalabad en werd er geschoten in uw richting. U wist echter niet of er op u geschoten werd of in de lucht. U raakte niet gewond. Zes of zeven maanden na uw deportatie naar Afghanistan was u onderweg naar een vriend in Jalalabad. U werd gevolgd en op een pleintje werd u aangevallen door drie personen. U werd geslagen en in de buik gestoken met een mes. Ze herhaalden telkens de vraag: 'waar is de vrouw van mijn broer, S.(...)'. Zo wist u dat het de schoonbroers waren van S.(...) die u hadden neergestoken. Toen een auto op de weg naderde, vluchtten deze weg. U belde naar uw vriend en deze bracht u naar het volksgezondheidscentrum in Jalalabad. U werd daarna overgebracht naar het ziekenhuis Rehman in Peshawar en werd daar geopereerd. Sindsdien vreesde u voor uw leven. U verbleef niet meer op dezelfde plaats, eens bij uw zus, eens elders, en ging niet meer naar Afghanistan. Zeven of acht maanden na de steekpartij verliet u Pakistan.

Met een Afghaans paspoort ging u met het vliegtuig naar Dubai. U verbleef daar voor een maand met een visum. In Dubai regelde u een visum om door te reizen met het vliegtuig naar Turkije. Vervolgens reisde u via Griekenland, Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk. Hier diende u op 26 april 2015 een verzoek om internationale bescherming in. U wist op dat moment niet waar S.(...) en uw zoon waren. Op 22 juni 2018 werd na uw beroep een negatieve beslissing uitgeschreven en kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten. U reisde verder via Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 7 oktober 2018. U was intussen te weten gekomen dat S.(...) en uw zoon hier verbleven. U diende hier in België een verzoek om internationale bescherming in op 10 oktober 2018. In het kader van de Dublinakkoorden werd door DVZ overname van uw dossier gevraagd aan Oostenrijk, dat akkoord ging. U bleef echter in België, dat verantwoordelijk werd voor de behandeling van uw verzoek. U woont momenteel apart van S.(...), dit omdat er huwelijksproblemen zijn maar jullie zijn volgens uw verklaringen nog steeds gehuwd. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de schoonbroers van uw (ex-)vrouw S.(...), omdat u haar heimelijk huwde en zo verhinderde dat een van haar schoonbroers met haar kon trouwen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw medisch dossier uit Oostenrijk, een emailbericht omtrent uw deportatie van Griekenland naar Afghanistan en een aantal algemene rapporten over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uw paspoort liet u achter in Turkije, uw taskara in Oostenrijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de medische documenten komt naar voren dat u in Oostenrijk vanaf de zomer van 2017 opgevolgd werd voor medische problemen. U werd geopereerd aan een lichte breuk op 13 december 2017, de dag ervoor werd reeds een colonoscopie uitgevoerd (documentenmap, document 1). Zes dagen later mocht u het ziekenhuis verlaten. U moest vervolgens nog een kuur van het geneesmiddel Novalgin volgen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 3 februari 2020 haalde u aan dat u veel medicatie moest nemen omwille van medische en psychische problemen (CGVS, p.21, 22). Dit zou uw verklaringen in Oostenrijk en België beïnvloed hebben. Er is echter geen enkel medisch document terug te vinden omtrent andere medicatie dan Novalgin die u zou ingenomen hebben. Ook attesten omtrent psychische problemen werden niet voorgelegd. Bovendien dateren de medische attesten uit Oostenrijk van na uw persoonlijk onderhoud daar, dat plaatsvond op 4 februari 2016 (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.6). De medicatie die u moest nemen ten gevolge van uw operatie kan bijgevolg alvast geen invloed gehad hebben op uw verklaringen in Oostenrijk. Dat dit het geval zou zijn in België valt ten eerste te betwijfelen, daar u bijna tien maanden na uw operatie in België aankwam, namelijk op 7 oktober 2018 en eind november 2018 werd gehoord door DVZ (zie administratief dossier). Ook werd u gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op 3 februari 2020 of u zich in goede staat bevond om het interview die dag af te leggen. Hierop antwoordde u: ja, ik ben oké (CGVS, p.22). U gaf bij het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat u niet goed hoort, maar tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u geen melding gemaakt van ongemakken en er werd ook aangegeven dat u het diende te melden als u een vraag niet goed had begrepen (CGVS p. 2-3). Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vast stellen in uw hoofdte tijdens het persoonlijk onderhoud op 3 februari 2020.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door de u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Ook heeft u geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de schoonbroers van uw ex-vrouw S.(...), dit omdat u achter hun rug een huwelijk met haar afsloot en haar Afghanistan hielp ontvluchten. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Vooreerst dient hierbij te worden vermeld dat hoewel uw ex-partner S.(...) in België de vluchtelingenstatus verkreeg, dit niet automatisch betekent dat u eveneens in aanmerking komt voor deze status. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers individueel behandeld en beoordeeld op zijn eigen merites. Op het moment van aankomst in België vormden jullie ook geen kerngezin meer.

Bepaalde vaststellingen doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor de voormalige schoonbroers van S.(...). U trouwde in het geheim met uw tweede vrouw S.(...) en een paar maanden later vertrokken jullie richting Europa. Pas toen jullie in Griekenland waren, brachten jullie de eigen families op de hoogte van jullie huwelijk (CGVS, p.14). Hoe de schoonfamilie van S.(...) dit nieuws echter vernomen zou hebben, is een groot vraagteken. U suggereert dat dit nieuws moet doorverteld zijn (CGVS, p.19). U haalt echter zelf aan niet te weten hoe ze hiervan op de hoogte zijn geraakt. Gevraagd waarom S.(...) haar schoonfamilie dit nieuws zou doorvertellen, zegt u dat u niet gezegd heeft dat haar familie het doorvertelde (CGVS, p.19). Gesteld dat uw familie het dan moet doorverteld hebben, haalt u aan hier geen info over te hebben en daarover niets te kunnen zeggen (CGVS, p.20). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat jullie eigen families dit nieuws van jullie geheime huwelijk zomaar zouden rondbazuinen, zeker niet aan de schoonfamilie van S.(...), terwijl ze weten dat dit voor problemen kan zorgen. Net enkel voor jullie, maar ook voor henzelf, daar ze op de hoogte waren dat dit gevaarlijke personen zijn. Logischerwijs zouden ze dit nieuws zo geheim mogelijk houden om hun eigen familie niet in gevaar te brengen en bedreigingen te vermijden.

Na uw deportatie vanuit Griekenland naar Afghanistan vestigde u zich onmiddellijk terug in Peshawar (CGVS, p.14). U was echter op de hoogte van de intenties van de schoonbroers van S.(...), van wie een

deel in Pakistan en een deel in Afghanistan woont. Toch vestigde u zich gewoon terug in dezelfde regio, wetende welk gevaar er boven uw hoofd hing. U wierp op dat uw kinderen en eerste vrouw daar (in Pakistan) woonden (CGVS, p.14). Maar zelfs als uw kinderen daar leefden, zou redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat u zich op een veiligere plaats vestigt wanneer uw leven in die mate in gevaar is. Dit deed u echter niet, wat twijfels doet rijzen over het aangehaalde gevaar. Vervolgens leefde u daar voor een langere periode zonder problemen. De steekpartij was de eerste bedreiging jegens u, en deze vond plaats zo'n zes of zeven maanden na uw deportatie (CGVS, p.18, 19). Het enige dat u voor de steekpartij nog zou meegemaakt hebben is een schietpartij. Op een dag in Jalalabad stapte u langs een muur, toen er plots schoten te horen waren (CGVS, p.18). U heeft echter geen idee of er richting u geschoten werd of louter in de lucht. Tevens heeft u ook geen idee of het die schoonbroers van S.(...) waren of eender welke andere personen die deze schoten afvuurden. Het is dan ook een zeer vaag incident dat weinig bijdraagt tot uw persoonlijke vrees. Het is erg opmerkelijk dat de schoonbroers zo lang, meer dan een half jaar, zouden wachten om u te benaderen, wanneer ze reeds op de hoogte waren van uw huwelijk met S.(...). U kon in de eerste zes of zeven maanden vrij bewegen en ondervond geen bedreigingen. Zo ging u nog verschillende keren naar Kabul en Jalalabad (CGVS, p.18). Indien ze u van het leven zouden willen beroven omwille van de daden die u gesteld had, kan verwacht worden dat ze hier geen zes of zeven maanden mee zouden wachten.

De eerste en enige bedreiging in uw hoofde zou dus de steekpartij zijn op een plein in Jalalabad. Drie personen hadden u achtervolgd en vielen u aan op dat plein. Eentje ervan stak u met een mes in de buik en bleef maar vragen waar S.(...) was, de vrouw van zijn broer (CGVS, p.19). Ook omtrent deze steekpartij legt u tegenstrijdige en vage verklaringen af. Zo stelt u dat het incident plaatsvond op een plein in Jalalabad, gevraagd waarom de auto die kwam aanrijden niet stopte om te helpen, antwoordt u: de weg was een beetje afgelegen (CGVS, p.19). Wanneer u zich echter op een plein in de stad bevindt, is het weinig aannemelijk dat de weg waarop de auto reed eerder afgelegen was. Verder spreekt u in eerste instantie over een privé-auto, die niet van de overheid was (CGVS, p.19), verder in het persoonlijk onderhoud heeft u het al over een taxi (CGVS, p.20). Nadat de ouders weggevlucht waren, belde u de vriend naar wie u onderweg was om u te komen helpen. U sprak over uw vriend die u naar het volksgezondheidscentrum in Jalalabad bracht, waarna u naar Pakistan moest voor een operatie (CGVS, p.20). In uw verklaringen in Oostenrijk haalt u deze vriend en het volksgezondheidscentrum in Jalalabad echter nooit aan. Daar vertelt u over uw neef die u toen naar het ziekenhuis in Peshawar zou gebracht hebben (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.11). Deze neef vermeldt u dan weer niet tijdens het persoonlijk onderhoud in België. Wanneer deze persoon u echter naar het ziekenhuis bracht gezien uw leven in gevaar was, kan verwacht worden dat u hieromtrent eenduidige verklaringen aflegt. Dit is echter niet het geval, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Ook kunt u geen enkel medisch document voorleggen omtrent deze opname en operatie in het ziekenhuis. U verbleef daar nochtans zeven dagen (CGVS, p.20). Dat u niets meer van attesten, rekeningen, scans, medicatiebriefjes etc. zou hebben, is weinig geloofwaardig. U haalt zelf aan dat dit reeds lang geleden is, dat u veel meegemaakt heeft (CGVS, p.20). Dit is echter geen afdoende verklaring. Dit incident zou plaatsgevonden hebben slechts zes of zeven jaar geleden (Vragenlijst CGVS 27/11/2019, p.3), en zou een dermate grote impact op uw leven hebben gekend gezien u zich daarna niet meer veilig voelde. Bovendien beweert u in Oostenrijk dan weer dat u de documenten van het ziekenhuis verloren bent, opnieuw een andere verklaring (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.11). Dat u niet in staat bent enig document hieromtrent voor te leggen en daarbovenop geen concrete en eenduidige verklaring hiervoor heeft, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder legt u uw medisch dossier vanuit Oostenrijk voor om deze feiten te bewijzen. Deze documenten bewijzen echter louter het feit dat u een litteken heeft van eerdere verwondingen door een scherp voorwerp (zie documentenmap, document 1). Dat deze verwondingen werden aangebracht in de context die u naar voren brengt, kan hiermee echter niet worden aangetoond. Bovendien merkt het CGVS op dat er in het Oostenrijkse medisch dossier telkens verwezen wordt naar het jaar 2012 wanneer gesproken wordt over de eerder opgelopen verwondingen (zie documentenmap, document 1). Dit is echter volledig tegenstrijdig met hetgeen u verklaarde. U werd op 26 en 27 september 2012 gedeporteerd van Griekenland naar Afghanistan (zie documentenmap, document 2), waarna u eerst nog zes of zeven maanden in Pakistan verbleef, vooraleer het incident waarbij u in Jalalabad werd neergestoken, zou plaatsgevonden hebben (CGVS, p.19). Dit betekent dat het steekincident in 2013 te situeren valt, hetgeen u ook reeds eerder verklaarde in de vragenlijst van het CGVS: 2013 of 2014 (Vragenlijst CGVS 27/11/2019, p.3). Het CGVS stelt dan ook vast dat uw verklaringen over deze steekpartij niet aantonen dat u een vrees op vervolging dient te koesteren. Er kan niet aangetoond worden dat de opgelopen verwondingen waarvan u een litteken hebt effectief toegediend werden door de schoonbroers van S.(...). Voor zover het CGVS weet, kunnen deze verwondingen ook in Griekenland opgelopen zijn in het jaar 2012, nog voor uw deportatie of tijdens een ander incident. Het feit dat u de steekpartij niet beter kan situeren in de tijd, is bovendien ook opmerkelijk. Dat u niet precies weet in welk

jaar en in welke maand u neergestoken werd en vervolgens een week in het ziekenhuis verbleef, is niet aannemelijk. Het lijkt er dan ook op dat u het CGVS niet de waarheid vertelt hieromtrent.

Vervolgens verbleef u na het beweerde steekincident nog zo'n zeven of acht maanden in Peshawar zonder enige problemen of bedreigingen (CGVS, p.20, 21). U verklaarde dat u niet op dezelfde plaats bleef wonen, dat u soms eens bij uw zus verbleef en soms eens ergens anders (CGVS, p.22). U haalt aan: het is niet zo dat ze me zomaar gaan vermoorden, ze moeten het juiste moment afwachten, ze gaan het doen op een manier dat ze niet betrapt kunnen worden (CGVS, p.22, 23). Het is echter compleet onaannemelijk dat ze in die zeven of acht maanden geen enkel 'juist' moment zouden gevonden hebben om u te vermoorden. Zelfs wanneer u niet steeds op dezelfde plek verblijft, moet u zich verplaatsen. Indien ze u stalken en volgen tot op een plein in Jalalabad, moet het ook mogelijk zijn u te volgen binnen Peshawar, dat zich niet zo ver van de Afghaanse grens bevindt. Bovendien woonden die schoonbroers voor een deel in Pakistan en een deel in Afghanistan. Ook hebben ze u, volgens uw verklaringen, in het verleden reeds neergestoken op een openbaar plein. Dat ze nu hun werkwijze volledig zouden omgooien, maanden geduld zouden uitoefenen om u te pakken te krijgen, terwijl het risico bestond dat u elk moment zou vluchten, en geen enkele manier zouden kunnen bedenken hebben waarbij ze niet betrapt zouden worden, is zeer onwaarschijnlijk. Dat u bijgevolg geen bedreigingen of aanvallen meer gekend heeft, doet dan ook uitschijnen dat u geen target bent voor hen.

Ook wil het CGVS bemerken dat de door u voorgestelde tijdslijn geen correcte weergave is van de realiteit. Zo stelt u dat er zes of zeven maanden verstreken voor de steekpartij, en hierna nogmaals zeven of acht maanden vooraleer u terug richting Europa vertrok. Dit zou neerkomen op een verblijf in de regio van zo'n 14 maanden. U kwam echter aan op 27 september 2012 in Afghanistan (zie documentenmap, document 2) en vertrok vanuit Pakistan terug in 2015 (CGVS, p.21). Dit zou betekenen dat u daar 27 maanden aanwezig was. Deze inconsistentie werd ook door u niet uitgeklaard na een confrontatie hiermee. U stelt nog dat u een paar maanden in Dubai, Turkije, Servië en Bulgarije was (CGVS, p.21). Echter verklaarde u reeds dat u één maand in Dubai verbleef, daar u in het bezit was van een visum voor een maand, en verder maximum 15 dagen in de landen verbleef die u passeerde onderweg naar Oostenrijk (CGVS, p.15; Verklaring DVZ 26/11/2018, p.12, 13). Opnieuw hiermee geconfronteerd, haalt u aan dat ze u niet in detail vroegen hoe lang u in elk land verbleven had (CGVS, p.21), nochtans sprak u bij de DVZ over de verschillende landen waar u doorreisde en hoe lang u in elk land verbleef (Verklaring DVZ 26/11/2018, p.12, 13). U antwoordt hierop dat u alles ongeveer verteld had, niet in detail (CGVS, p.21). Ook dit is geen afdoende verklaring. Wanneer er u gezegd werd om alle landen die u doorkruiste op te geven en hoelang u overal verbleef, kan verwacht worden dat u hier waarheidsgetrouwe verklaringen over aflegt. Dat er een paar dagen speling opzitten is vanzelfsprekend, maar meerdere maanden speling is weinig aannemelijk. Bovendien haalde u zelf eerder reeds aan twee jaar in Afghanistan en Pakistan verbleven te hebben na uw deportatie (CGVS, p.15). U moet na de steekpartij dan ook nog langer dan zeven of acht maanden daar verbleven hebben. Dat u het korter doet uitschijnen bevestigt nogmaals de twijfels aan uw verklaringen dat u een target voor vervolging was door de vroegere schoonbroers van S.(...).

Op de vraag waarom u daar nog zo lang gewoond heeft, wanneer uw leven in die mate in gevaar was, stelt u dat u geen geld had en dit eerst moest bijeenkrijgen vooraleer u terug kon vertrekken (CGVS, p.22). Het is echter opmerkelijk dat u nog zo'n lange tijd daar geweest bent om daar geld te verzamelen. U had geen werk in die periode om geld mee te verdienen (CGVS, p.18), en u moest nog veel geld terugkrijgen van anderen (CGVS, p.22). Dat u zeker een jaar nodig zou gehad hebben om van iedereen uw geld terug te krijgen en vervolgens pas naar Europa te kunnen vertrekken, is niet aannemelijk. Het CGVS is dan ook van mening dat u uw financiële situatie opzettelijk slechter voorstelt dan deze in werkelijkheid was. Uw twee broers en moeder leven in Londen, u kon een vliegtuigticket en een visum betalen zowel naar Dubai als naar Turkije, u verbleef een maand in Dubai en had daarna nog geld om door te reizen naar Oostenrijk. Bovendien verklaarde u in Oostenrijk dat u uw reis van Pakistan naar Oostenrijk financierde met uw spaargeld (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.10). Dat u niet eerder uw vertrek zou kunnen hebben financieren, desnoods met steun van uw familie en vrienden terwijl uw leven zo'n gevaar liep, is weinig geloofwaardig. Wanneer uw leven bedreigd wordt, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u er alles aan doet om zo snel mogelijk uw vlucht te regelen. Dat u daar nog zo lang verbleef en zich ook niet tijdelijk in een andere regio of stad vestigde tot uw vertrek geregeld zou zijn, doet dan ook een grote afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u op het CGVS verklaarde nog steeds een relatie te hebben met S.(...) (CGVS, p.23). Zowel uw verklaringen in Oostenrijk als deze van S.(...) in België, zouden aantonen dat jullie niet meer in een relatie zijn. Zo verklaarde S.(...) tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op 5 september 2013 dat u haar belde toen u in Afghanistan of Pakistan was om haar mede te delen dat jullie gescheiden zouden zijn (zie documentenmap, document 3, p.7). U verklaarde zelf in Oostenrijk op 4 februari 2016 dat jullie mondeling via de telefoon gescheiden zijn (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.6, 12). Verder stelde u er dat S.(...) met een andere man getrouwd is

en dat ze u foto's via facebook gestuurd zou hebben. De scheiding zou 17 of 18 maanden, of twee jaar voor het interview in 2016 hebben plaatsgevonden (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.12). Uit beide verklaringen blijkt bijgevolg zeer duidelijk dat jullie gescheiden zouden zijn en zich niet meer in een relatie bevinden. Het CGVS betwijfelt dan ook ten eerste dat jullie nog een relatie zouden hebben. Voorts bent u ook niet bij haar ingetrokken en woont u apart in een centrum (CGVS, p.14). Tevens zijn er in Griekenland ook veel problemen geweest tussen jullie beide. Er was intrafamiliaal geweld en S.(...) belde verschillende keren de politie, iets wat u zelf ook min of mee toegeeft (CGVS, p.13).

U stelt verder ook niet terug te kunnen naar Afghanistan, daar uw zoon hier in België woont. Het feit dat u omwille van uw zoon niet kan terugkeren naar Afghanistan houdt echter geen uitstaans met de criteria van de Vluchtelingenconventie maar is een louter persoonlijk motief. Het doel van de asielprocedure is ook niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, u dient hiervoor beroep te doen op andere procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet.

Tot slot vreest u ook de overheid bij een terugkeer naar Afghanistan. Deze vrees is echter berust op een louter vermoeden. U stelt dat u het niet zeker weet, dat dit mogelijk is, dat ze dit misschien gedaan hebben en misschien niet gedaan hebben (CGVS, p.21). U doelde op het feit dat de schoonbroers van S.(...) u mogelijk beschuldigd hebben van ontvoering van hun schoonzus. Ook vermeldde u deze vrees ten opzichte van de overheid niet in Oostenrijk (zie documentenmap, document 2). U heeft geen problemen gekend met de overheid toen u daar verbleef. Ze probeerden u ook niet te arresteren wanneer u over en weer ging naar Jalalabad en Kabul. Na de steekpartij beweerde u niet meer over en weer te zijn geweest naar Afghanistan (CGVS, p.23). U tast dan ook volledig in het duister omtrent deze bewering en haalt dit aan zonder enige aanleiding. Evenmin hebben de schoonbroers van S.(...) u op de hoogte gebracht van een klacht. Er mag op zijn minst verwacht worden dat u over de kern van uw vrees enige kennis van zaken naar voor kunt brengen. Zeker gezien dit een belangrijk aspect binnen uw asielrelaas is en waarom u Afghanistan heeft verlaten. Dit tast dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees sterk aan.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Het medische dossier afkomstig uit Oostenrijk werd supra reeds besproken en bevestigt hoogstens uw medische situatie in Oostenrijk. Er kunnen aan de hand van dit medisch dossier geen vaststellingen gedaan worden die uw asiel- en vluchtmotieven kunnen staven. Hetzelfde geldt voor het e-mailbericht waarin uw deportatie naar Afghanistan wordt vermeld. Dit toont hoogstens aan dat u niet op vrijwillige basis naar Afghanistan bent teruggekeerd. Tot slot legde u nog een document voor waarin verschillende algemene rapporten worden vermeld. In deze rapporten wordt de onveilige situatie in Afghanistan aangehaald en wordt gesteld dat Kabul niet als veilige woonplaats aanzien kan worden. Het CGVS maakt echter gebruik van rapporten afkomstig van gelijkaardige en gelijkwaardige bronnen. De bronnen van het CGVS zijn minstens even recent, al dan niet recenter. Met deze rapporten lijkt u te willen aantonen dat Afghanistan en bepaalde plaatsen in het bijzonder niet veilig zijn. Het is dan ook niet zo dat het CGVS van mening is dat elke plaats in Afghanistan als veilig beschouwd kan worden omdat er geen willekeurig geweld zou zijn. Een beoordeling van de veiligheidssituatie kan u hieronder lezen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_

2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als

ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR

aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt, ondanks uw verklaring lang in Pakistan te hebben geleefd. U bent immers een volwassen man die reeds een grote band met de stad Kabul heeft opgebouwd. Zo bent u geboren in Kabul en leefde er tot rond uw 17 jaar (CGVS, p.8). Daarna verhuisde u naar Peshawar in Pakistan, maar u had een eigen zaak in Kabul en ging om de 10, 15 of 30 dagen telkens naar Kabul (CGVS, p.9). U verkocht er auto-onderdelen, die u importeerde vanuit Dubai en India (CGVS, p.11, 12). Ook trouwde u met uw tweede vrouw S.(...) in het geheim in Kabul (CGVS, p.10).

Gelet op uw leeftijd en professionele achtergrond beschikt u over ruime mogelijkheden om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. U heeft reeds de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en u heeft reeds ervaring met de arbeidsmarkt en het uitoefenen van een job in Kabul. U heeft jaren een eigen zaak gehad en moet bijgevolg een zeer brede kennis opgebouwd hebben, die u in de toekomst opnieuw kunt gebruiken in de zoektocht naar werk. Uw ervaring in de autosector kan deze zoektocht enkel maar bevorderen. Voorts spreekt u Pashtou en kunt u ook wat Dari (zie administratief dossier, Verklaring betreffende procedure, p.1), wat in een grootstad als Kabul zeker van pas komt.

Verder kunt u rekenen op een uitgebreid netwerk ter ondersteuning van uw verblijf. Ten eerste heeft u reeds in Kabul gewoond, heeft u er jaren een eigen zaak gehad en bent u er in het geheim getrouwd met uw tweede vrouw S.(...). Dit alles toont aan dat u over de jaren heen vele contacten moet uitgebouwd hebben in de stad Kabul. U heeft er ongetwijfeld een breed netwerk aan vrienden en kennissen die u enige ondersteuning kunnen bieden. Ook na uw deportatie uit Griekenland ging u nog terug naar Kabul (CGVS, p.18). U stelt tot op heden contact te hebben met vrienden die in Kabul wonen (CGVS, p.7, 8). Voorts kunt u ook rekenen op enige familiale ondersteuning. Zo heeft u een zus die in Kabul woont (CGVS, p.7), en verklaarde u bij de DVZ ook een dochter te hebben die in de stad Kabul woont (Verklaring DVZ 26/11/2018, p.8). Verder verklaarde u bij de DVZ dat een tweede zus ook in Kabul woont, maar tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde u dat deze in Jalalabad gevestigd is (Verklaring DVZ 26/11/2018, p.8; CGVS, p.7). U haalt zelf aan geen contact meer te hebben met hen (CGVS, p.7). Het is echter niet aannemelijk dat u niet meer in contact zou kunnen geraken met uw dochter en zussen. Net zoals u, eventueel via uw broers, hebben uw zussen hoogstwaarschijnlijk enig contact met jullie moeder. Dat uw broers of uw moeder in Londen of uw netwerk aan vrienden in Kabul u niet zouden kunnen helpen om u met uw zussen of dochter in contact te brengen is niet geloofwaardig. Tijdens uw asielprocedure in Oostenrijk lijkt uw affiliatie met Kabul zelfs nog groter. Daar gaf u aan dat uw familie een huis heeft in Kabul en dat u met uw eerste vrouw en kinderen ook in Kabul gewoond heeft (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.7, 8).

Het CGVS bemerkt dat u een zeer negatief beeld laat uitschijnen van uw financiële situatie. Zo stelde u dat zeer veel mensen u nog moesten terugbetalen, en dat u geen geld meer had (CGVS, p.13). Toch was het mogelijk voor u om tot twee maal toe uw reis naar Europa te financieren. De tweede maal reisde u zelfs naar twee landen met het vliegtuig en had u een visum. Zelfs indien u zich effectief in een ongunstige financiële situatie bevindt, valt op te merken dat u een groot netwerk aan vrienden en familie heeft, zowel in Kabul als Londen, ter uwe ondersteuning. Bovendien haalde u in Oostenrijk aan dat u uw tweede reis gewoon bekostigde met uw spaargeld (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.10).

U haalde verder geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen. Men kan dus concluderen dat u de stad Kabul reeds goed kent, en dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er opnieuw een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat het niet uitmaakt waar u zich bevindt, daar “ze u zeker zouden terugvinden” (CGVS, p.23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de schoonbroers van uw tweede vrouw S.(...) gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich nog op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.1. Bij het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken gevoegd.

2.2. Op 30 september 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij verwijst naar volgende documenten en telkens de weblink toevoegt:

- UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018;
- COI Focus ‘Afghanistan: Security situation in Kabul City’ van 8 april 2020;
- EASO *Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation* van juni 2019;
- EASO *Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis* van juni 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de ex-schoonfamilie van zijn tweede vrouw S. te vrezen omdat hij achter hun rug om een huwelijk afsloot met S. en haar Afghanistan hielp te ontvluchten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hoewel verzoekers (ex-)partner S. in België de vluchtelingenstatus verkreeg, dit niet automatisch betekent dat verzoeker eveneens voor deze status in aanmerking komt omdat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld en behandeld moet worden op zijn eigen merites; (ii) verzoeker ontwijkende verklaringen aflegt met betrekking tot hoe de schoonfamilie van S. het nieuws van hun huwelijk zou hebben vernomen; (iii) de vaststelling dat verzoeker zich na zijn deportatie vanuit Griekenland naar Afghanistan vestigde in Peshawar, daar vervolgens voor een langere periode zonder problemen verbleef en dit ondanks het feit dat een deel van de schoonbroers van S. in Pakistan woonde, zijn vrees voor vervolging ondermijnt; (iv) de vaststelling dat de schoonbroers van S. meer dan een half jaar zouden wachten om verzoeker te benaderen, wanneer ze reeds op de hoogte waren van het huwelijk met S., niet geloofwaardig overkomt; (v) verzoeker aangaande de enige bedreiging die hij ontving, meer bepaald de steekpartij op een plein in Jalalabad, inconsistente en vage verklaringen aflegt die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen en verzoeker in dit verband bovendien geen enkel medisch document kan voorleggen omtrent de daaropvolgende opname en operatie in het ziekenhuis, waarover hij overigens eveneens vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt; (vi) het medisch dossier vanuit Oostenrijk slechts bewijst dat verzoeker een litteken heeft van een eerdere verwonding door een scherp voorwerp, doch geenszins de context schetst waarin deze verwondingen zouden zijn aangebracht en verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop deze verwondingen zouden zijn opgelopen; (vii) de vaststelling dat verzoeker na het beweerde steekincident nog zeven of acht maanden in Peshawar verbleef zonder enige problemen of bedreigingen verder zijn vrees ondermijnt; (viii) de door verzoeker geschetste tijdslijn geen correcte weergave is van de realiteit; (ix) verzoeker bovendien zijn financiële situatie opzettelijk slechter voorstelt dan deze in werkelijkheid was; (x) uit verschillende aspecten blijkt dat verzoeker, ondanks zijn verklaringen als zou hij nog steeds een relatie hebben met S., niet langer een relatie met haar heeft; (xi) het gegeven dat verzoekers zoon in België woont geen uitstaans heeft met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en hij zich, om op basis van het recht op eerbiediging van het gezinsleven een verblijfsrecht te verkrijgen, hiertoe op andere procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet dient te beroepen; (xii) verzoekers vrees voor de overheid bij een terugkeer naar Afghanistan berust op een louter vermoeden en (xiii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de (ex-)schoonbroers van zijn (ex-)vrouw S., noch aan zijn vrees voor vervolging door de Afghaanse overheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Er dient op gewezen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus aan verzoekers (ex-) partner S. in België niet automatisch betekent dat verzoeker eveneens in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Vooreerst wordt erop gewezen dat er geen elementen voorliggen waaruit met zekerheid zou kunnen blijken dat S. ook omwille van de problemen die verzoeker aanhaalt werd erkend. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat zij omwille van andere/bijkomende motieven als vluchteling werd erkend. Dit blijkt overigens ook uit het feit dat verzoeker zelf verklaart dat niemand op de hoogte was van zijn huwelijk met S. voor hun vertrek naar Griekenland, zij voorheen ook geen bedreigingen hadden ontvangen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 februari 2020, p. 11 en 18) en S., in tegenstelling tot verzoeker, sinds haar vertrek uit Afghanistan niet opnieuw is teruggekeerd, zodat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat S. op andere gronden de vluchtelingenstatus werd toegekend dan op grond van het vluchtrelaas van verzoeker, die stelt dat hij vervolging vreest door S.'s ex-schoonfamilie en het slachtoffer zou zijn geworden van een steekpartij na zijn deportatie naar Afghanistan vanuit Griekenland. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat de verwerende partij ter zitting van 13 oktober 2020 verduidelijkt dat S. werd erkend als vluchteling omwille van haar specifiek profiel (alleenstaande moeder met kind en tewerkgesteld bij NGO's). De Raad benadrukt in dit verband verder dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, noch dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en hetgeen volgt.

2.3.2.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt voorts op goede gronden dat verschillende aspecten van verzoekers verklaringen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging door de ex-schoonbroers van S. ondermijnen.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

"(...) U trouwde in het geheim met uw tweede vrouw S.(...) en een paar maanden later vertrokken jullie richting Europa. Pas toen jullie in Griekenland waren, brachten jullie de eigen families op de hoogte van jullie huwelijk (CGVS, p.14). Hoe de schoonfamilie van S.(...) dit nieuws echter vernomen zou hebben, is een groot vraagteken. U suggereert dat dit nieuws moet doorverteld zijn (CGVS, p.19). U haalt echter zelf aan niet te weten hoe ze hiervan op de hoogte zijn geraakt. Gevraagd waarom S.(...) haar schoonfamilie dit nieuws zou doorvertellen, zegt u dat u niet gezegd heeft dat haar familie het doorvertelde (CGVS, p.19). Gesteld dat uw familie het dan moet doorverteld hebben, haalt u aan hier geen info over te hebben en daarover niets te kunnen zeggen (CGVS, p.20). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat jullie eigen families dit nieuws van jullie geheime huwelijk zomaar zouden rondbazuinen, zeker niet aan de schoonfamilie van S.(...), terwijl ze weten dat dit voor problemen kan zorgen. Net enkel voor jullie, maar ook voor henzelf, daar ze op de hoogte waren dat dit gevaarlijke

personen zijn. Logischerwijs zouden ze dit nieuws zo geheim mogelijk houden om hun eigen familie niet in gevaar te brengen en bedreigingen te vermijden."

Waar verzoeker opmerkt dat hij niet begrijpt waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem kwalijk neemt *"omdat hij het nieuws van hun huwelijk doorverteld hebben"* en dit niet deed in het kader van het verzoek om internationale bescherming van S., lijkt hij uit te gaan van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Er wordt immers geenszins geopperd dat verzoeker zelf het nieuws van zijn huwelijk met S. zou hebben doorverteld aan haar ex-schoonfamilie, doch wordt er vastgesteld dat verzoeker geen verklaring kan geven voor de wijze waarop deze ex-schoonfamilie van S. op de hoogte zou zijn geraakt van hun geheim huwelijk. Te meer nu redelijkerwijze kan worden verwacht dat hun respectievelijke families het huwelijk zo geheim mogelijk zouden willen houden, gelet op het gevaar en de bedreigingen die ten gevolge van dit huwelijk ook aan hun adres zouden kunnen worden geuit. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen enkel valabel argument aan om de vaststelling dat niet duidelijk is op welke wijze, en bijgevolg of, de ex-schoonfamilie van S. op de hoogte werd gebracht van hun huwelijk. De Raad benadrukt verder opnieuw dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming (*supra*).

Voorts doet verzoekers houding na zijn deportatie vanuit Griekenland naar Afghanistan verder afbreuk aan de door hem geschetste vrees voor vervolging. De vaststelling dat verzoeker zich onmiddellijk terug in Peshawar, Pakistan zou hebben gevestigd, terwijl minstens een deel van de ex-schoonbroers van S. in Peshawar wonen en ondanks het feit dat hij op de hoogte zou zijn geweest van de intenties van deze personen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 3 februari 2020, p. 14 en 17), doet immers afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. De argumentatie dat zijn *"kerngezin"* in Pakistan woonde en hij geen plaats had in Afghanistan om te verblijven, kan allerm minst overtuigen nu verzoeker zelf aangeeft dat hij na zijn deportatie is gescheiden van zijn eerste vrouw en hij nagenoeg geen contact had met zijn kinderen uit dit eerste huwelijk (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 3 februari 2020, p. 5), hetgeen enigszins de term *"kerngezin"* relativeert. Hoe dan ook kan deze argumentatie niet vergoelijken waarom hij zich zou blootstellen aan het risico om ontdekt te worden door de ex-schoonfamilie van S. in Peshawar. Dat er ook een deel van de ex-schoonfamilie van S. in Afghanistan zou wonen, kan evenmin verklaren waarom hij zich in Peshawar in het bijzonder zou vestigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat de leden van deze familie die in Afghanistan woonden, geconcentreerd waren in Jalalabad (*ibid.*, p. 17) en vermits hij in Afghanistan over een woning beschikte en een netwerk heeft in Kabul (*infra*), doet de vaststelling dat hij zich alsnog in Peshawar, Pakistan vestigde na zijn deportatie – en dus in een gebied waar een (groot) deel van de ex-schoonfamilie van S. woonde – wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

"(...) Vervolgens leefde u daar voor een langere periode zonder problemen. De steekpartij was de eerste bedreiging jegens u, en deze vond plaats zo'n zes of zeven maanden na uw deportatie (CGVS, p.18, 19). Het enige dat u voor de steekpartij nog zou meegemaakt hebben is een schietpartij. Op een dag in Jalalabad stapte u langs een muur, toen er plots schoten te horen waren (CGVS, p.18). U heeft echter geen idee of er richting u geschoten werd of louter in de lucht. Tevens heeft u ook geen idee of het die schoonbroers van S.(...) waren of eender welke andere personen die deze schoten afvuurden. Het is dan ook een zeer vaag incident dat weinig bijdraagt tot uw persoonlijke vrees. Het is erg opmerkelijk dat de schoonbroers zo lang, meer dan een half jaar, zouden wachten om u te benaderen, wanneer ze reeds op de hoogte waren van uw huwelijk met S.(...). U kon in de eerste zes of zeven maanden vrij bewegen en ondervond geen bedreigingen. Zo ging u nog verschillende keren naar Kabul en Jalalabad (CGVS, p.18). Indien ze u van het leven zouden willen beroven omwille van de daden die u gesteld had, kan verwacht worden dat ze hier geen zes of zeven maanden mee zouden wachten."

Met de argumentatie dat zijn terugkeer niet *"op stadsblad"* gepubliceerd werd, het vanzelfsprekend enige tijd in beslag nam alvorens hij gedetecteerd werd en het hem bijgevolg niet kwalijk kan worden genomen dat er zes of zeven maanden voorbij gingen zonder problemen, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het uiten van blote beweringen, hetgeen bezwaarlijk

een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt om voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Aangaande de steekpartij considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien nog terecht als volgt:

“De eerste en enige bedreiging in uw hoofde zou dus de steekpartij zijn op een plein in Jalalabad. Drie personen hadden u achtervolgd en vielen u aan op dat plein. Eentje ervan stak u met een mes in de buik en bleef maar vragen waar S.(...) was, de vrouw van zijn broer (CGVS, p.19). Ook omtrent deze steekpartij legt u tegenstrijdige en vage verklaringen af. Zo stelt u dat het incident plaatsvond op een plein in Jalalabad, gevraagd waarom de auto die kwam aanrijden niet stopte om te helpen, antwoordt u: de weg was een beetje afgelegen (CGVS, p.19). Wanneer u zich echter op een plein in de stad bevindt, is het weinig aannemelijk dat de weg waarop de auto reed eerder afgelegen was. Verder spreekt u in eerste instantie over een privé-auto, die niet van de overheid was (CGVS, p.19), verder in het persoonlijk onderhoud heeft u het al over een taxi (CGVS, p.20). Nadat de ouders weggevlucht waren, belde u de vriend naar wie u onderweg was om u te komen helpen. U sprak over uw vriend die u naar het volksgezondheidscentrum in Jalalabad bracht, waarna u naar Pakistan moest voor een operatie (CGVS, p.20). In uw verklaringen in Oostenrijk haalt u deze vriend en het volksgezondheidscentrum in Jalalabad echter nooit aan. Daar vertelt u over uw neef die u toen naar het ziekenhuis in Peshawar zou gebracht hebben (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.11). Deze neef vermeldt u dan weer niet tijdens het persoonlijk onderhoud in België. Wanneer deze persoon u echter naar het ziekenhuis bracht gezien uw leven in gevaar was, kan verwacht worden dat u hieromtrent eenduidige verklaringen aflegt. Dit is echter niet het geval, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.”

Dat het er niet toe doet wie hem naar het ziekenhuis heeft gebracht, kan allerminst gevolgd worden. De vastgestelde inconsistentie dienaangaande heeft immers geen betrekking op details, doch wel op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat er honderden pleinen in Jalalabad zijn en niet alle pleinen zich in het centrum van de stad bevinden, dient erop gewezen dat hij hiermee geen enkel concreet element aanbrengt om de vaststelling te weerleggen dat hij vage en inconsistente verklaringen aflegt over de auto die voorbij kwam tijdens het incident, alsook de persoon die hem naar het ziekenhuis zou hebben gebracht en welk ziekenhuis dit zou zijn geweest. De Raad wijst er te dezen op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

Het tijdsverloop sinds de beweerde feiten vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers vage en ongeloofwaardige verklaringen. Er dient immers te worden opgemerkt dat de aangehaalde gebeurtenissen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift.

Tevens staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt:

“Ook kunt u geen enkel medisch document voorleggen omtrent deze opname en operatie in het ziekenhuis. U verbleef daar nochtans zeven dagen (CGVS, p.20). Dat u niets meer van attesten, rekeningen, scans, medicatiebriefjes etc. zou hebben, is weinig geloofwaardig. U haalt zelf aan dat dit reeds lang geleden is, dat u veel meegemaakt heeft (CGVS, p.20). Dit is echter geen afdoende verklaring. Dit incident zou plaatsgevonden hebben slechts zes of zeven jaar geleden (Vragenlijst CGVS 27/11/2019, p.3), en zou een dermate grote impact op uw leven hebben gekend gezien u zich daarna niet meer veilig voelde. Bovendien beweert u in Oostenrijk dan weer dat u de documenten van het ziekenhuis verloren bent, opnieuw een andere verklaring (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.11). Dat u niet in staat bent enig document hieromtrent voor te leggen en daarbovenop geen concrete en eenduidige verklaring hiervoor heeft, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder legt u uw medisch dossier vanuit Oostenrijk voor om deze feiten te bewijzen. Deze documenten bewijzen echter louter het feit dat u een litteken heeft van eerdere verwondingen door een scherp voorwerp (zie documentenmap, document 1). Dat deze verwondingen werden aangebracht in de context die u naar voren brengt, kan hiermee echter niet worden aangetoond. Bovendien merkt het CGVS op dat er in het Oostenrijkse medisch dossier telkens verwezen wordt naar het jaar 2012

wanneer gesproken wordt over de eerder opgelopen verwondingen (zie documentenmap, document 1). Dit is echter volledig tegenstrijdig met hetgeen u verklaarde. U werd op 26 en 27 september 2012 gedeporteerd van Griekenland naar Afghanistan (zie documentenmap, document 2), waarna u eerst nog zes of zeven maanden in Pakistan verbleef, vooraleer het incident waarbij u in Jalalabad werd neergestoken, zou plaatsgevonden hebben (CGVS, p.19). Dit betekent dat het steekincident in 2013 te situeren valt, hetgeen u ook reeds eerder verklaarde in de vragenlijst van het CGVS: 2013 of 2014 (Vragenlijst CGVS 27/11/2019, p.3). Het CGVS stelt dan ook vast dat uw verklaringen over deze steekpartij niet aantonen dat u een vrees op vervolging dient te koesteren. Er kan niet aangetoond worden dat de opgelopen verwondingen waarvan u een litteken hebt effectief toegediend werden door de schoonbroers van S.(...). Voor zover het CGVS weet, kunnen deze verwondingen ook in Griekenland opgelopen zijn in het jaar 2012, nog voor uw deportatie of tijdens een ander incident. Het feit dat u de steekpartij niet beter kan situeren in de tijd, is bovendien ook opmerkelijk. Dat u niet precies weet in welk jaar en in welke maand u neergestoken werd en vervolgens een week in het ziekenhuis verbleef, is niet aannemelijk. Het lijkt er dan ook op dat u het CGVS niet de waarheid vertelt hieromtrent.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij perfect contact kon opnemen met het ziekenhuis in Jalalabad en deze stukken kon vragen, doch dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan zou hebben geoordeeld dat Afghaanse documenten relatieve bewijswaarde hebben. De Raad benadrukt in dit verband echter dat het in het licht van de in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verzoeker, ondanks het feit dat hij zelf aangeeft dat het voor hem perfect mogelijk zou zijn om medische stukken te verkrijgen in verband met zijn opname en operatie in het ziekenhuis, nalaat om dergelijke stukken voor te leggen. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Aangaande zijn verklaringen omtrent het tijdstip van het incident werpt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij niet goed vertrouwd is met de westerse kalender en zich blijkbaar vergist heeft. Er dient echter te worden vastgesteld dat uit niets kan blijken dat verzoeker, die gehoord werd met behulp van een tolk, zich zou hebben moeten uitdrukken in de westerse kalender. De argumentatie in het verzoekschrift kan de vastgestelde inconsistentie in zijn verklaringen dan ook niet toedichten.

Waar verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn verblijf in Pakistan na het steekincident ondergedoken was, beperkt hij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij er niet vermogt afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing dienaangaande wordt overwogen als volgt:

“Vervolgens verbleef u na het beweerde steekincident nog zo'n zeven of acht maanden in Peshawar zonder enige problemen of bedreigingen (CGVS, p.20, 21). U verklaarde dat u niet op dezelfde plaats bleef wonen, dat u soms eens bij uw zus verbleef en soms eens ergens anders (CGVS, p.22). U haalt aan: het is niet zo dat ze me zomaar gaan vermoorden, ze moeten het juiste moment afwachten, ze gaan het doen op een manier dat ze niet betrapt kunnen worden (CGVS, p.22, 23). Het is echter compleet onaannemelijk dat ze in die zeven of acht maanden geen enkel 'juist' moment zouden gevonden hebben om u te vermoorden. Zelfs wanneer u niet steeds op dezelfde plek verblijft, moet u zich verplaatsen. Indien ze u stalken en volgen tot op een plein in Jalalabad, moet het ook mogelijk zijn u te volgen binnen Peshawar, dat zich niet zo ver van de Afghaanse grens bevindt. Bovendien woonden die schoonbroers voor een deel in Pakistan en een deel in Afghanistan. Ook hebben ze u, volgens uw verklaringen, in het verleden reeds neergestoken op een openbaar plein. Dat ze nu hun werkwijze volledig zouden omgooien, maanden geduld zouden uitoefenen om u te pakken te krijgen, terwijl het risico bestond dat u elk moment zou vluchten, en geen enkele manier zouden kunnen bedenken hebben waarbij ze niet betrapt zouden worden, is zeer onwaarschijnlijk. Dat u bijgevolg geen bedreigingen of aanvallen meer gekend heeft, doet dan ook uitschijnen dat u geen target bent voor hen.”

Verzoekers verklaringen aangaande zijn tijdslijn kunnen evenmin overtuigen. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt als volgt:

“Ook wil het CGVS bemerken dat de door u voorgestelde tijdslijn geen correcte weergave is van de realiteit. Zo stelt u dat er zes of zeven maanden verstreken voor de steekpartij, en hierna nogmaals zeven of acht maanden vooraleer u terug richting Europa vertrok. Dit zou neerkomen op een verblijf in

de regio van zo'n 14 maanden. U kwam echter aan op 27 september 2012 in Afghanistan (zie documentenmap, document 2) en vertrok vanuit Pakistan terug in 2015 (CGVS, p.21). Dit zou betekenen dat u daar 27 maanden aanwezig was. Deze inconsistentie werd ook door u niet uitgeklaard na een confrontatie hiermee. U stelt nog dat u een paar maanden in Dubai, Turkije, Servië en Bulgarije was (CGVS, p.21). Echter verklaarde u reeds dat u één maand in Dubai verbleef, daar u in het bezit was van een visum voor een maand, en verder maximum 15 dagen in de landen verbleef die u passeerde onderweg naar Oostenrijk (CGVS, p.15; Verklaring DVZ 26/11/2018, p.12, 13). Opnieuw hiermee geconfronteerd, haalt u aan dat ze u niet in detail vroegen hoe lang u in elk land verbleven had (CGVS, p.21), nochtans sprak u bij de DVZ over de verschillende landen waar u doorreisde en hoe lang u in elk land verbleef (Verklaring DVZ 26/11/2018, p.12, 13). U antwoordt hierop dat u alles ongeveer verteld had, niet in detail (CGVS, p.21). Ook dit is geen afdoende verklaring. Wanneer er u gezegd werd om alle landen die u doorkruiste op te geven en hoelang u overal verbleef, kan verwacht worden dat u hier waarheidsgetrouwe verklaringen over aflegt. Dat er een paar dagen speling opzitten is vanzelfsprekend, maar meerdere maanden speling is weinig aannemelijk. Bovendien haalde u zelf eerder reeds aan twee jaar in Afghanistan en Pakistan verbleven te hebben na uw deportatie (CGVS, p.15). U moet na de steekpartij dan ook nog langer dan zeven of acht maanden daar verbleven hebben. Dat u het korter doet uitschijnen bevestigt nogmaals de twijfels aan uw verklaringen dat u een target voor vervolging was door de vroegere schoonbroers van S.(...)."

Dat verzoeker bovendien zijn paspoort en taskara zou hebben achtergelaten, dan wel zijn vergeten in respectievelijk Turkije en Oostenrijk (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 februari 2020, p. 9) en dit ondanks het feit dat dit belangrijke identiteitsbewijzen waren, wijst er verder op dat hij informatie wenst achter te houden. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is – *quod non in casu* –, ondermijnt de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Dat verzoeker zeven of acht maanden en, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande de tijdslijn van zijn vertrek uit Pakistan en Afghanistan (*supra*) in werkelijkheid veel langer in Pakistan verbleef om geld te verzamelen om zijn vlucht uit zijn land van herkomst te bekostigen, kan evenmin overtuigen. Vooreerst dient erop gewezen dat van verzoeker, die voorhoudt dat hij nog veel geld moest terugkrijgen van anderen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 3 februari 2020, p. 22), redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij niet een jaar of langer nodig zou hebben gehad om dit geld terug te eisen en zijn reis naar Europa in te zetten. Daarenboven zijn er, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, wel degelijk indicaties dat verzoeker zijn financiële situatie slechter voorstelt dan deze in werkelijkheid was. Verzoekers twee broers en moeder leven in Londen, verzoeker kon een vliegtuigticket en een visum betalen zowel naar Dubai als naar Turkije, verbleef een maand in Dubai en had daarna nog geld om door te reizen naar Oostenrijk. Bovendien verklaarde verzoeker in Oostenrijk dat hij zijn reis van Pakistan naar Oostenrijk financierde met zijn spaargeld (administratief dossier, map 'Landeninformatie', dossier Oostenrijk). Dat verzoeker zijn vertrek bijgevolg niet eerder kon financieren, desgevallend met de steun van zijn familie en vrienden terwijl zijn leven nochtans in gevaar zou zijn, is dan ook niet geloofwaardig. Van verzoeker kon, gelet op de door hem geschetste context, immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om zijn vlucht zo snel mogelijk te regelen. Dat verzoeker alsnog zo lang in Peshawar verbleef en zich ook niet tijdelijk in een andere regio of stad vestigde tot zijn vertrek zou zijn geregeld, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Tot slot merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op als volgt:

"Verder is het zeer opmerkelijk dat u op het CGVS verklaarde nog steeds een relatie te hebben met S.(...) (CGVS, p.23). Zowel uw verklaringen in Oostenrijk als deze van S.(...) in België, zouden aantonen dat jullie niet meer in een relatie zijn. Zo verklaarde S.(...) tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op 5 september 2013 dat u haar belde toen u in Afghanistan of Pakistan was om haar mede te delen dat jullie gescheiden zouden zijn (zie documentenmap, document 3, p.7). U verklaarde zelf in Oostenrijk op 4 februari 2016 dat jullie mondeling via de telefoon gescheiden zijn (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.6, 12). Verder stelde u er dat S.(...) met een andere man getrouwd is en dat ze u foto's via facebook gestuurd zou hebben. De scheiding zou 17 of 18 maanden, of twee jaar voor het interview in 2016 hebben plaatsgevonden (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.12). Uit beide verklaringen blijkt bijgevolg zeer duidelijk dat jullie gescheiden zouden zijn en zich niet meer in een relatie bevinden. Het CGVS betwijfelt dan ook ten eerste dat jullie nog een relatie zouden hebben. Voorts bent u ook niet bij haar ingetrokken en woont u apart in een centrum (CGVS, p.14). Tevens zijn er in Griekenland ook veel problemen geweest tussen jullie beide. Er was intrafamiliaal

geweld en S.(...) belde verschillende keren de politie, iets wat u zelf ook min of mee toegeeft (CGVS, p.13)."

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij sinds de coronamaatregelen bij zijn vrouw en zoon verblijft, doch brengt hiervan geen enkel bewijs bij. Bovendien kan de enkele vaststelling dat verzoeker opnieuw bij S. en zijn zoon zou verblijven en het feit dat S. een brief schreef in het kader van zijn Dublin-procedure niet volstaan om aan te tonen dat zij nog steeds een relatie hebben. Uit het voorgaande blijkt immers duidelijk dat zij aangegeven hebben niet langer in een relatie te zijn en sterker nog, dat zij inmiddels gescheiden zijn.

2.3.2.3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) het gegeven dat verzoekers zoon in België woont geen uitstaans heeft met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en hij zich, om op basis van het recht op eerbiediging van het gezinsleven een verblijfsrecht te verkrijgen, hiertoe op andere procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet dient te beroepen; (ii) verzoekers vrees voor de overheid bij een terugkeer naar Afghanistan berust op een louter vermoeden en (iii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3.4. In zoverre verzoeker nog op algemene wijze benadrukt dat hij al jaren kampt met psychologische problemen, dat hij zowel fysiek als mentaal ziek is, dat hij hiervoor in behandeling is geweest in Oostenrijk en hij hiertoe *"meerdere stukken"* heeft voorgelegd, waaruit ook blijkt dat hij ook in België onder behandeling is, dient te worden opgemerkt dat het medisch dossier van Oostenrijk geen enkel attest bevat omtrent psychologische problemen en/of begeleiding, laat staan dat er stukken voorliggen van een (psycho-)medische behandeling in België. Uit de medische attesten uit Oostenrijk blijkt dat verzoeker een litteken heeft van eerdere verwondingen door een scherp voorwerp, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat zijn verwonding het resultaat is van de vermeende vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Verder kan uit de door verzoeker voorgelegde attesten bovendien niet blijken dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn vluchtmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo verzoeker hiertoe nog verwijst naar het feit dat hij veel medicatie moest nemen, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze dienaangaande op goede gronden overweegt als volgt:

"Tijdens het persoonlijk onderhoud op 3 februari 2020 haalde u aan dat u veel medicatie moest nemen omwille van medische en psychische problemen (CGVS, p.21, 22). Dit zou uw verklaringen in Oostenrijk en België beïnvloed hebben. Er is echter geen enkel medisch document terug te vinden omtrent andere medicatie dan Novalgin die u zou ingenomen hebben. Ook attesten omtrent psychische problemen werden niet voorgelegd. Bovendien dateren de medische attesten uit Oostenrijk van na uw persoonlijk onderhoud daar, dat plaatsvond op 4 februari 2016 (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.6). De medicatie die u moest nemen ten gevolge van uw operatie kan bijgevolg alvast geen invloed gehad hebben op uw verklaringen in Oostenrijk. Dat dit het geval zou zijn in België valt ten zeerste te betwijfelen, daar u bijna tien maanden na uw operatie in België aankwam, namelijk op 7 oktober 2018 en eind november 2018 werd gehoord door DVZ (zie administratief dossier). Ook werd u gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op 3 februari 2020 of u zich in goede staat bevond om het interview die dag af te leggen. Hierop antwoordde u: ja, ik ben oké (CGVS, p.22). U gaf bij het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat u niet goed hoort, maar tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u geen melding gemaakt van ongemakken en er werd ook aangegeven dat u het diende te melden als u een vraag niet goed had begrepen (CGVS p. 2-3). Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vast stellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 3 februari 2020."

In zoverre verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de rol van een arts overneemt door te oordelen dat deze medicatie niet van invloed was op zijn verklaringen in Oostenrijk en hij meent dat het nemen van medicatie voor of na een gehoor geen reden mag zijn om

“deze beslissing te motiveren”, dient erop gewezen dat uit het medisch dossier blijkt dat verzoekers persoonlijk onderhoud in Oostenrijk plaatsvond voor het tijdstip waarop hij medicatie (meer bepaald Novalgin) nam en bijgevolg wel degelijk redelijkerwijze kon worden aangenomen dat deze medicatie niet van invloed was op zijn verklaringen in Oostenrijk. Verder kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat het nemen van medicatie, dan wel (psycho-)medische problemen verzoeker zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van zijn asielpprocedure in België. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Zoals hoger reeds aangehaald, brengt verzoeker evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. De door verzoeker voorgelegde medisch verslagen vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Overigens dient erop gewezen dat (psycho-)medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.3.5. In zoverre verzoeker nog lijkt te betogen dat zijn dossier niet eerlijk werd behandeld, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren zijn in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager liggen dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation”* van juni 2019. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation”* van juni 2019, de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 15 mei 2019 en de COI Focus *‘Afghanistan: Security situation in Kabul city’* van 8 april 2020) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *“collateral damage”* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de *clerus*, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden geviséerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uit de recente landeninformatie blijkt dat het aantal conflictgerelateerde incidenten in 2019 een daling kende die in eerste maanden van 2020 werd bevestigd.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. In zoverre er in de stad Kabul sprake zou zijn van willekeurig geweld, dient

erop gewezen dat in het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019 (p. 102) uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Met het louter betwisten van dit betoog toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker erop wijst dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de “*sliding scale*”, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen. *In casu* haalt verzoeker geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan. Immers, zo verzoeker zou verwijzen naar het feit dat hij “*fysiek en psychisch een ramp*” is, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan en waaruit blijkt dat verzoeker geenszins aantoont dat hij thans (psycho-)medische problemen zou kennen, laat staan dat hij omwille van deze toestand bij een terugkeer naar Afghanistan een groter risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn vluchtrelaas, dient te worden benadrukt dat uit het voorgaande en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig zijn. Bovendien brengt de Raad in herinnering dat onder “*persoonlijke omstandigheden*” enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat de verzoeker om internationale bescherming, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld (eigen onderlijnen). *In casu* geeft verzoeker, door te wijzen op de voorgehouden bedreigingen en steekpartij met de ex-schoonfamilie van S. (waaraan hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht zoals blijkt uit het voorgaande), aan dat hij een groter risico zou lopen op schade ingevolge van doelgericht geweld (eigen onderlijnen). Dergelijke redenering strookt niet met de uitlegging die het Hof van Justitie aan artikel 15, c van de Kwalificatierichtlijn heeft gegeven en gaat tevens volledig voorbij aan het feit dat dit in wezen elementen betreffen die beoordeeld moeten worden in het licht van artikel 48/3 of artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest “*Elgafaji*”, waar het Hof van Justitie oordeelde dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*”

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor

alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan."

In de aanvullende nota van de verwerende partij wordt dit bevestigd en wordt ook verwezen naar de EASO Country Guidance. Afghanistan Guidance note and common analysis van juni 2019.

Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geconsidereerd als volgt:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt, ondanks uw verklaring lang in Pakistan te hebben geleefd. U bent immers een volwassen man die reeds een grote band met de stad Kabul heeft opgebouwd. Zo bent u geboren in Kabul en leefde er tot rond uw 17 jaar (CGVS, p.8). Daarna verhuisde u naar Peshawar in Pakistan, maar u had een eigen zaak in Kabul en ging om de 10, 15 of 30 dagen telkens naar Kabul (CGVS, p.9). U verkocht er auto-onderdelen, die u importeerde vanuit Dubai en India (CGVS, p.11, 12). Ook trouwde u met uw tweede vrouw S.(...) in het geheim in Kabul (CGVS, p.10).

Gelet op uw leeftijd en professionele achtergrond beschikt u over ruime mogelijkheden om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. U heeft reeds de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en u heeft reeds ervaring met de arbeidsmarkt en het uitoefenen van een job in Kabul. U heeft jaren een eigen zaak gehad en moet bijgevolg een zeer brede kennis opgebouwd hebben, die u in de toekomst opnieuw kunt gebruiken in de zoektocht naar werk. Uw ervaring in de autosector kan deze zoektocht enkel maar bevorderen. Voorts spreekt u Pashtou en kunt u ook wat Dari (zie administratief dossier, Verklaring betreffende procedure, p.1), wat in een grootstad als Kabul zeker van pas komt.

Verder kunt u rekenen op een uitgebreid netwerk ter ondersteuning van uw verblijf. Ten eerste heeft u reeds in Kabul gewoond, heeft u er jaren een eigen zaak gehad en bent u er in het geheim getrouwd met uw tweede vrouw S.(...). Dit alles toont aan dat u over de jaren heen vele contacten moet uitgebouwd hebben in de stad Kabul. U heeft er ongetwijfeld een breed netwerk aan vrienden en kennissen die u enige ondersteuning kunnen bieden. Ook na uw deportatie uit Griekenland ging u nog terug naar Kabul (CGVS, p.18). U stelt tot op heden contact te hebben met vrienden die in Kabul wonen (CGVS, p.7, 8). Voorts kunt u ook rekenen op enige familiale ondersteuning. Zo heeft u een zus die in Kabul woont (CGVS, p.7), en verklaarde u bij de DVZ ook een dochter te hebben die in de stad Kabul woont (Verklaring DVZ 26/11/2018, p.8). Verder verklaarde u bij de DVZ dat een tweede zus ook in Kabul woont, maar tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde u dat deze in Jalalabad gevestigd is (Verklaring DVZ 26/11/2018, p.8; CGVS, p.7). U haalt zelf aan geen contact meer te hebben met hen (CGVS, p.7). Het is echter niet aannemelijk dat u niet meer in contact zou kunnen geraken met uw dochter en zussen. Net zoals u, eventueel via uw broers, hebben uw zussen hoogstwaarschijnlijk enig contact met jullie moeder. Dat uw broers of uw moeder in Londen of uw netwerk aan vrienden in Kabul u niet zouden kunnen helpen om u met uw zussen of dochter in contact te brengen is niet geloofwaardig. Tijdens uw asielpprocedure in Oostenrijk lijkt uw affiliatie met Kabul zelfs nog groter. Daar gaf u aan dat uw familie een huis heeft in Kabul en dat u met uw eerste vrouw en kinderen ook in Kabul gewoond heeft (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.7, 8).

Het CGVS bemerkt dat u een zeer negatief beeld laat uitschijnen van uw financiële situatie. Zo stelde u dat zeer veel mensen u nog moesten terugbetalen, en dat u geen geld meer had (CGVS, p.13). Toch was het mogelijk voor u om tot twee maal toe uw reis naar Europa te financieren. De tweede maal reisde u zelfs naar twee landen met het vliegtuig en had u een visum. Zelfs indien u zich effectief in een ongunstige financiële situatie bevindt, valt op te merken dat u een groot netwerk aan vrienden en familie heeft, zowel in Kabul als Londen, ter uwe ondersteuning. Bovendien haalde u in Oostenrijk aan dat u uw tweede reis gewoon bekostigde met uw spaargeld (zie map landeninfo, document 2, dossier Oostenrijk, p.10). (...)"

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de ex-schoonfamilie van S., dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht, zodat deze problemen niet kunnen worden beschouwd als

een hinderpaal in hoofde van verzoeker om zich in de stad Kabul te vestigen ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat een intern vestigingsalternatief zonder de beschikbaarheid van een netwerk nog steeds redelijk wordt geacht voor alleenstaande mannen in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Hoewel kan worden aangenomen dat de levensomstandigheden in de stad Kabul onder druk komen te staan, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de stad niet meer in staat zou zijn om in de elementaire levensbehoeften van zijn inwoners te voorzien. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan en hervestiging in de stad Kabul terecht zou komen in dermate precare socio-economische omstandigheden dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM. Dit klemmt des te meer daar uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in de stad Kabul wel degelijk over een netwerk beschikt en dat hij reeds heel wat werkervaring opdeed in deze stad. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan en hervestiging in de stad Kabul kan terugvallen op een ondersteunend netwerk en zijn eigen werkervaring in het verleden. Dat verzoekers kerngezinnen in respectievelijk Pakistan en België verblijven, kan dan ook niet worden beschouwd als een belemmering voor zijn hervestiging in de stad Kabul. In dit verband wijst de Raad er overigens op dat verzoeker, die verklaart dat hij sinds zijn scheiding met zijn eerste vrouw F. geen contact meer heeft met zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 3 februari 2020, p. 5), bezwaarlijk kan voorhouden dat dit een kerngezin voor hem vormt. Voor het overige laat verzoeker na *in concreto* de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Aldus worden deze motieven, mede gelet op het voorgaande, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET